

A. Stephanie

Vorbește cu mine

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

1. Arțăgoasa și Indiferentul

Bex

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

De altele îți dai seama că sunt pe cale să o facă încă dinainte să se schimbe.

Am știut. Pur și simplu am știut din prima clipă în care am auzit alarma enervantă de la telefonul surorii mele că astăzi avea să fie o zi proastă. Primul împotriva căruia m-am revoltat a fost soarele care îmi intra în ochi, trăgând jaluzelele peste geam, dar acum s-a ascuns ca un trădător după nori. Din păcate, eu nu mă pot ascunde.

E abia prânzul și habar nu am cum am ajuns să îmi târăsc picioarele prin sala de mese. Casc din două în două secunde și mă întreb dacă nu cumva m-am molipsit cu vreo boală. În afară de lene. Nu s-a schimbat nimic în liceul ăsta. În patru ani, niciun singur lucru. Nicio schimbare semnificativă, nimic. Mă așez la rând ca să îmi cumpăr o sticlă de apă și încep să bat nerăbdătoare din picior, rotindu-mi privirea prin sală.

Toată lumea e la locul ei, așezată după schița imaginată. Sora mea și divele sunt prezente la masa din centrul încăperii. Tocilarii s-au izolat în colțul din dreapta și, deși au tăvile cu mâncare în față, nu își folosesc gura ca să mănânce, ci ca să se contrazică unul pe celălalt. Cel puțin asta îmi dau de înțeles că fac, după poziția defensivă pe care a adoptat-o fiecare dintre ei și după gesturile repezite cu mâinile. Versiunile reale ale lui Ken, băieții ăia care sunt perfect conștienți de cum arată – ei ar zice că minunat, dar eu nu ma dau în vânt după trening – și de care tipele stau lipite ca muștele, sunt în colțul opus tocilarilor. Din păcate sau din fericire, nu au suficientă minte ca să se certe de la ceva, așa că rânjesc ca niște idioți.

Jeremiah, Brandon și Kate stau la veșnica noastră masă, lângă fereastră. Cred că ei alcătuiesc ceea ce restul numesc grupul drogaților și, deși nu am vorbit cu niciunul dintre ei astăzi, par să fie la fel de treji ca și mine. Oricare ar fi starea lor, nu o să mă

deranjeze prea tare, ținând cont de faptul că sunt singurii mei prieteni și nu îmi permit să ridic prea multe pretenții.

Rândul înaintează incredibil de greu. Îmi înclin capul și îl strecor pe lângă blondul înalt din fața mea, încercând să îmi dau seama dacă doamna morocănoasă s-a decis să își dea demisia sau nu înainte din altă cauză.

Retrag ce am spus. Nu s-a schimbat nimic în liceul ăsta în ultimii patru ani, dar ziua de astăzi se pare că aduce o schimbare. Mai bine stăteam în pat. Puteam să mă prefac bolnavă și să o rog pe mama – dacă aș fi reușit să dau de ea – să sune la secretariat. Cele două persoane care se ceartă reprezintă o schimbare, iar mie nu îmi plac schimbările.

Îmi încrucieșez brațele la piept și mă bucur de spectacol. Tipa pare să fie mai mică decât mine cu câțiva centimetri, are părul blond, ondulat și niște picioare bronzate și lungi care m-ar da pe spate dacă aș avea altceva în pantaloni. Dar cred că cea mai importantă calitate a ei este vocea subțire, pentru că o pot auzi chiar și de aici, deși sunt în urma lor cu cel puțin cinci oameni. Nu înțeleg ce spune, pentru că vocea ei seamănă incredibil de tare cu cea a surorii mele și de-a lungul anilor am făcut o treabă minunată în a o bloca.

— Luați-vă o cameră și certați-vă acolo, s-a hotărât blondul din fața mea să intervină.

Se întorc amândoi și, pentru o clipă, îmi pare rău ca l-au omorât pe blond din priviri.

Pe ea o să o numesc Arțăgoasa, iar pe el Indiferentul, pentru că nu face altceva decât să își ducă mâna la buzunarul de la spate al pantalonilor army pe care îi poartă, privind-o indiferent. Scoate portofelul și îi dă o bancnotă, apoi flutură nervos din mână. Arțăgoasa mârâie ceva la el, dar orice îi spune, nu pare să îl deranjeze. Ea înaintează trufașă, de parcă ar fi câștigat cel de-al treilea Război Mondial, în timp ce el, care se pare că e cel cu bun simț, vine și se așază la rând în spatele meu. E înalt, brunet și are o atitudine oarecum sumbră. Încerc să-mi dau seama ce a fost în mintea lui când a intrat într-o relație cu Arțăgoasa, dar nu găsesc nicio explicație plauzibilă.

Ridic indiferentă din umeri și mă bucur când în cele din urmă reușesc să îmi cumpăr apa mult râvnită. Mi s-au uscat buzele și, din cauza cuplului pus pe hartă, mi s-a dus și jumătate din pauză. În timp ce ma îndrept spre Emiah și restul, o văd pe Arțagoasă stând la masa surorii mele. Mă încrunt ușor, apoi trec mai departe, deși nu ar trebui să mă mai mire.

— ‘Neața, îmi zice Brandon când ajung la masă și îmi trag un scaun lângă Emiah.

Mă mulțumesc doar să clatin din cap, în timp ce privirea încă îmi este ațintită asupra surorii mele și a grupului său de dive. Nu îmi dau seama dacă mă deranjează faptul că grupul ei pare să se mărească pe zi ce trece sau dacă mă lasă rece.

Hailey e sora mea geamănă. Chiar așa. Geamănă. Înălțimea, greutatea, culoarea ochilor. Totul este aproape la fel.

Cu excepția părului blond de care ea pare să fie îndrăgostită. Eu abia îmi adun răbdarea necesară ca să îl spăl și să trec peria prin el în fiecare seară, dar ea îl îngrijește de parcă viața ei depinde de asta. Nu vreau să comentez nimic despre răbdarea exagerată cu care și-l ondulează sau și-l îndreaptă. Și poate e timpul să fac și eu ceva cu părul meu. Anul trecut l-am vopsit brunet, dar acum a revenit complet la culoarea lui naturală. Emiah și-a adus și el contribuția la asta, făcându-și de cap și decolorându-l. Poate e timpul să îl tund scurt sau să îl vopsesc din nou. Orice mă hotărăsc să fac, trebuie să acționez repede, pentru că încep să capăt înfățișarea surorii mele. Cel puțin la aspect, pentru că am renunțat de mult la sandale și rochii, iar sora mea oricum are acoperită o porțiune mult mai mare de piele decât am eu.

— M-ai auzit, Bex?

— Ce?

Mă rotesc spre Emiah, convinsă că lui îi aparține vocea care m-a scos din visare.

— Te-a întreat dacă nu vrei să faci sex cu el, intervine Kate, dându-și ochii peste cap. Spune odată da, te rog. M-am săturat să aud asta la prânz, zi de zi.

— Nu azi, îi ofer răspunsul pe care i-l dau în fiecare zi, cam tot pe la aceeași oră, în sala de mese.

Emiah și-a făcut un obicei tâmpit să mă întrebe dacă nu vreau să fac sex cu el și, chiar dacă nu știu de unde i-a venit ideea că așa fi atrasă de el, mă mulțumesc doar să îi spun „nu azi”.

— Într-una din zilele astea tot o să îmi cedezi, mormăie în barbă.

Îi ofer o jumătate de zâmbet. Își trece o mână prin părul șaten, dezordonându-l și mai tare decât era deja. Emiah pare să glumească. Cel puțin, asta vreau să cred.

— Asta n-o să se întâmple, râde Brandon.

— Pentru că îi plac fetele?

Emiah își încrucișează brațele la piept, lăsându-și corpul să se scurgă de pe scaun. Aș fi ipocrită să neg cât de atrăgător e Emiah. E tot numai mușchi, tatuaje și aluzii tâmpite și indecente, dar nu m-am gândit niciodată la el în felul ăla. Și nu pentru că așa fi atrasă de fete, pentru că asta nu e adevărat. Poate după patru ani în care am fost prieteni ar fi timpul să le-o spun și lor, doar că nu astăzi.

În prima zi de liceu, Emiah a fost singura persoană cu care am reușit să mă împrietenesc. El deja îi știa pe Brandon și pe Kate, și am reușit să mă împrietenesc repede cu ei, ceea ce spune multe. Nu sunt neprietenoasă sau ceva de genul ăsta, dar am un grad de toleranță aproape inexistent în fața idiotoilor, și cum liceul dă pe dinafară de ei, nici nu mă mai deranjez să deschid gura ca să încerc să mă împrietenesc cu cineva. Încă mai sper că o să explodeze liceul într-o zi și toate persoanele pe care le urăsc o să fie expulzate în univers. Sau, și mai bine, că o să cadă un meteorit pe el în timp ce noi o să ne luăm o zi liberă. Poate o să suferim vreo toxinfecție alimentară, ca să nu scăpăm chiar nepedepsiți.

Prin clasa a zecea, după ce a băut mai mult decât ar fi fost cazul, Emiah m-a întrebat dacă nu vreau să fac sex cu el. I-am spus că îmi plac fetele. Cumva, și-a adus aminte de asta a doua zi și de atunci mă tot întreabă dacă nu vreau să fac sex cu el. În fiecare zi.

— Cred că ăsta e motivul, zice Brandon.

Îmi las capul pe umărul lui Emiah, înainte să își schimbe buna dispoziție. Nu e ăsta motivul. ăsta nici măcar nu e un motiv. Nici măcar nu-mi amintesc de ce am spus atunci că îmi plac fetele. Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Știu cum arăt. Sunt varianta întunecată a surorii mele, iar ea o versiune a păpușii Barbie. M-am născut cu șanse egale de a candida la titlul de Regina Balului. Din fericire pentru Hailey, nu trebuie să se îngrijoreze în legătură cu asta. Nu am de gând să candidez, dar asta nu înseamnă că arat ca naiba. Diferența dintre noi două este că ea e văzută de toată lumea ca Miss Puritate, în timp ce populația liceului are impresia că eu țin un jurnal în care am însemnări despre prestația sexuală a fiecărui exemplar masculin.

Lucrurile stau mai degrabă invers.

Emiah își trece un braț peste umerii mei, lăsându-l să atârne în aer. Tot timpul m-au fascinat tatuajele, dar nu am îndrăznit niciodată să îmi fac unul, așa că mă mulțumesc doar să mă zgâiesc la ale lui. Sau cel puțin asta aș vrea să fac, dacă atenția nu mi-ar fi atrasă de Indiferentul care trece pe lângă masa noastră. Nu ne aruncă nicio privire dezaprobatore și nici nu se ia de Emiah, cum ar face orice alt tip prezent aici. Încerc să îmi dau seama dacă e un tip perfect normal sau nu. Nu îmi dau seama în ce grup aș putea să îl încadrez. Pur și simplu se mulțumește să treacă mai departe. Îmi întorc privirea fără să vreau. Se așază la câteva mese distanță și își fixează privirea pe geam, de parcă nu a mai văzut niciodată curtea interioară și e de-a dreptul fascinat de ea.

Învârte între degete o brichetă, se oprește ca să o aprindă de câteva ori, apoi începe să o învârtă din nou.

Îl simt pe Emiah încordându-se, dar tace, deși când îi întâlnesc ochii căprui îmi dau seama că sunt aproape de a se transforma în negri. Iar asta nu e bine. Mă încrunt, neînțelegând ce l-a făcut să intre în starea asta.

— Soră-ta aduna discipoli, o aud pe Kate.

Îmi dau seama că m-am zgâit prea mult la Indiferent, așa că revin cu picioarele pe pământ. Kate își prinde părul brunet într-o coadă, apoi își așază capul în palme.

— Arțagoasa? întreb sec.

Toți trei își rotesc capul spre centrul încăperii, într-un mod deloc discret.

— Arțagoasa? repetă Brandon.

— Da. Ea și tipul nou au blocat rândul pentru că nu puteau să cadă de comun acord și au început să se certe. Pe ce lume trăiți?

— Eu am fumat ceva dimineață, așa că scuză-mă dacă nu pot să fiu atent la prea multe lucruri odată, recunoaște Brandon.

— Iar mie nu-mi pasă, mârâie Emiah.

Mă desprind de el și îi arunc o privire nedumerită. Îmi evită privirea și începe să se joace absent cu furculița în mâncare.

— Eu i-am văzut, o aud pe Kate. Habar n-am ce e între tipul nou și „Arțăgoasa”, schițează ghilimele în aer, dar ea se potrivește în mod clar cu geamăna ta.

— Nu-mi aminti! aproape țip la ea.

Nu știu de ce mă deranjează atât de tare când cineva îmi aduce aminte de faptul că eu și Hailey suntem gemene.

Își dă ochii peste cap, dar nu se deranjează să își ceară scuze.

— Nu cred că se certau, Bex. Sunt dispusă să pariez că tipul e mut.

Mă încrunt, îndemnând-o să îmi dea și o explicație dacă tot a deschis subiectul.

— Am avut trei ore în comun azi, iar el pur și simplu nu vorbește. N-a spus nimic toată ziua. Nimic, nimic, accentuează Kate și mă întreb dacă nu cumva a fumat și ea ceva.

— Dar se certa cu Arțăgoasa, zic pe un ton moale.

Nu îmi amintesc dacă el a spus ceva sau dacă doar a mârâit la ea. Mă încrunt, străduindu-mă să îmi amintesc, dar nu pot. Rar dau atenție la ce se întâmplă în jurul meu, iar astăzi am făcut-o mai puțin decât de obicei, convinsă de faptul că nimic nu merită atenția mea și că ziua o sa fie una îngrozitoare.

— Ești sigură?

— Ce îți pasă?

Emiah încearcă să pară relaxat, dar tonul îi e sec și rece. Mă înjur în gând pentru că am reușit să îi stric buna dispoziție care și așa e destul de rară.

— Haide, Emiah, încearcă să îl îmbuneze Kate. Chiar și pentru noi, o ceartă e un subiect bun de discutat la prânz.

— Tot uit că sunteți fete, zice pe un ton aproape nervos.

Se împinge cu picioarele în pământ. Picioarele scaunului scrâșnesc, făcând câteva capete să se întoarcă în direcția noastră. Emiah ia mărul care i-a rămas întreg pe tavă și mi-l așază în față, apoi se îndepărtează.

— Ce-i cu el? Îi întreb pe Brandon și Kate, cu speranța că unul dintre ei o să îmi răspundă.

Au mai multe cursuri în comun decât am eu cu oricare dintre ei și chiar nu știu cum s-a întâmplat asta.

— A fost așa tot weekendul, e singura explicație pe care o primesc din partea lui Brandon.

Mă încrunt, îmi bag mărul în ghiozdan și așez dopul la sticla de apă. Kate își arcuiește o sprânceană și deși știu că asta înseamnă că așteaptă un răspuns, spun doar:

— Ne vedem mai târziu.

Încep să alerg după Emiah, deși nu e o idee chiar atât de strălucită să fac asta cu tocurele pe care le am în picioare. Poate ar fi trebuit să înlocuiesc botinele cu o pereche de teniși, dar acum nu mai are nicio importanță. Ceva din ghiozdan mă rănește la fiecare săritură pe care o fac, dar nu-mi amintesc ce am în el.

Îl găsesc pe Emiah sprijinit de peretele de la intrare, cu talpa lipită de perete, genunchiul îndoit și o țigară între degete.

— Încerci să atragi asupra ta un an întreg de detenție?

Își ridică privirea leneș, ca și cum l-am trezit din visare și abia acum devine conștient de prezența mea. Se mulțumește doar să ridice indiferent din umeri și să mai tragă un fum din țigară. Lucru care este interzis pe teritoriul școlii. Mai fac un pas și mă opresc în fața lui. Arunc nenorocitul de ghiozdan pe jos.

— Emiah, ce-i cu tine?

— Nimic.

Minte de îngheață apele.

— Serios? Îmi arcuiesc neîncrezătoare o sprânceană.

— N-am dormit prea bine, atâta tot.

— De ce? vreau să știu și sunt dispusă să scot cuvintele cu cleștele dacă o să fie necesar.

O să fie necesar să folosesc mai mult decât un clește dacă vreau într-adevăr să aflu ceva de la el. E încăpățânat din cale afară și dacă s-a hotărât să nu vorbească, nu o să o facă. Așa că nu îmi

rămâne nimic altceva de făcut decât să încerc să pun lucrurile cap la cap. Care a fost momentul în care s-a încordat? Rotițele mi se învârt în creier și chiar vreau să găsesc răspunsul la întrebarea asta. Cel în care privirea mi-a stăruit asupra Indiferentului mai mult decât era necesar. O, Doamne, doar nu e ăsta motivul, nu-i așa? Nu se poate ca Emiah să fie gelos.

— Știi că acum te comporți de parcă ești o divă, nu?

Face o grimasă și mai trage un fum din țigară. O întinde spre mine, dar mă mulțumesc doar să clatin din cap și să refuz. Spre deosebire de el, nu țin neapărat să îmi petrec în incinta școlii mai mult timp decât este în planificarea anuală.

— Îți place tipul cel nou? Și posibil mut, adaugă după o pauză de câteva secunde.

Îmi încrucișez brațele la piept, defensiv, apoi izbucnesc în râs. Emiah mă privește cu ochii îngustați și o expresie serioasă, de parcă am înnebunit.

— O, Doamne! Tu vorbești serios, constat după ce mă opresc din râs.

Emiah e gelos. Știu că nu e deloc corect din partea mea felul în care am hotărât să țin pe toată lumea la distanță de mine, dar am făcut-o înainte să realizez că aveam de ales. Puteam fi o adolescentă normală de șaptesprezece ani, dar înainte să o iau pe drumul ăla, am realizat că îmi ascundeam culoarea ochilor sub prea mult machiaj, sentimentele sub atitudinea distantă, iar singurii mei prieteni aveau tatuaje și se drogau ocazional. Dar nu... el nu poate fi gelos. Suntem prieteni. Nu poate să mă vadă ca pe ceva mai mult... noi... Nu.

Of, Doamne!

Emiah rămâne tăcut, cu privirea ațintită asupra picioarelor mele. Are sprânceana arcuită și se uită la mine de parcă e prima dată când port pantalonii ăștia indecent de scurți și am picioarele la vedere. Sau poate asta e prima dată când a realizat că îi pasă câtă piele am la vedere. Orice ar fi, nu e problema lui.

— Să faci bine să dormi, îi zic pe un ton muștrător.

— Maică-mea a luat-o iar razna, îmi răspunde serios, schimbând subiectul.

Îi sunt recunoscătoare pentru asta. Tensiunea din aer se risipește imediat și putem să ne comportăm normal, de parcă el nu mi-a dat de înțeles doar în urmă cu două secunde că s-ar putea să fie gelos pe Indiferent, care de altfel s-ar putea să fie mut.

— Emiah, șoptesc cu regret. N-o băga în seamă. Orice ți-ar spune, știi că nu are dreptate.

— Oare? îmi zâmbește trist, cu un colț al buzelor.

Se sună de oră și nu durează mai mult de câteva secunde până când ușa începe să se deschidă și să se închidă cu un ritm incredibil. Aș vrea să pot să îi spun ceva care să îl ajute, dar habar n-am ce și mai bine tac. Își stinge țigara deasupra coșului de gunoi, apoi o aruncă înăuntru.

— Ne vedem mai încolo.

— Unde mergi? îl întreb în timp ce îmi ridic ghiozdanul și mi-l așez pe umăr.

— Ne vedem mai încolo, repetă de parcă nu m-a auzit, deși sunt sigură că doar evită să-mi dea un răspuns.

Încuviințez și intru în liceu, însă nu înainte să arunc o privire în urma lui. Iese din curte și o cotește la dreapta. Probabil merge până acasă să își verifice mama, dar nu o să îl iau la întrebări dacă nu vrea să vorbească.

Când ajung în dreptul dulapului meu o văd din nou pe Arțăgoasă mârâind la Indiferent. Deschid dulapul și mai arunc în el câteva cărți din ghiozdan.

— Du-te dracului!

Arțăgoasa țipă, apoi se aude o bufnitură.

— Ce naiba? îmi scot capul de după ușa dulapului.

Indiferentul are palma lipită de ușa dulapului, deasupra celei care, din câte îmi dau seama, e iubita lui.

— Tu la ce te holbezi? se răstește Arțăgoasa la mine, luându-mă prin surprindere.

— Du-te dracului! spun suficient de tare încât să mă audă, apoi plec.

Ziua asta e un dezastru și e abia prânzul.

2. O mulțime de prieteni

Blake

Ca naiba! Fix. Ca. Naiba.

Ăsta e răspunsul care îmi trece prin minte la întrebarea pusă de noua mea consilieră școlară, „și, spune-mi, Blake, cum a decurs săptămâna asta?”.

Nu îi spun *ca naiba*, deși e singurul răspuns la care mă gândesc, și care, de altfel, e și cel sincer. Și mai bine, nu spun nimic. Ridic indiferent din umeri, deși mă mănâncă limba să vorbesc. Toate cuvintele pe care nu le-am spus săptămâna asta, dar la care m-am gândit, chiar se străduiesc să se facă auzite.

— Haide, Blake. Spune-mi ceva. Orice.

Își fixează ochelarii mai sus pe vârful nasului. Nu cred că își dă seama că pentru mișcarea asta folosește degetul mijlociu.

Ca naiba. N-am schimbat nici măcar un cuvânt cu cineva din interiorul școlii săptămâna asta și chiar mor de nerăbdare să vă aflu părerea în legătură cu lucrul ăsta.

— A fost bine, zic în cele din urmă, cam după vreo două minute în care ne privim fix.

— Minunat, îmi zâmbește larg, dezvelindu-și dantura albă.

Tipa ar putea să facă reclamă la pastă de dinți. Habar n-am de ce mă gândesc la asta. Tot ce vreau e să îmi trântesc capul pe mână și să dorm. Măcar vreo zece minute, suficient cât să îmi conving pleoapele să nu mai îmi cadă peste ochi ca jaluzelele peste geamuri. Mă gândesc la tot felul de lucruri fără sens și nu îmi pot opri mintea nici măcar pentru câteva secunde. Fir-ar să fie!

Soră-mea iar a plâns mai bine de jumătate din noapte, dar pe ea nu o întreabă nimeni cum i-a mers săptămâna. Cel puțin, nu doamna Welch.

— Ți-ai făcut prieteni?

O mulțime. Toată lumea vrea să fie prietenă cu un tip care nu vorbește.

Ăsta e și motivul pentru care m-am hotărât să nu mai vorbesc cu nimeni. Tocmai pentru a nu îmi face prieteni. N-am schimbat niciun cuvânt săptămâna asta cu nimeni de la școală, deși mi-a venit să înjur câteva persoane. Am tăcut pur și simplu și

nimeni nu și-a dat osteneala să vorbească cu mine. Ceea ce e bine. Nu mă deranjează. Atâta timp cât eu nu spun nimic despre mine, o să mă privească de la distanță și o să inventeze o poveste despre trecutul meu. Una care li se pare plauzibilă, iar eu o să încetez să mai fiu eu în ochii lor și o să devin persoana care își imaginează ei că sunt.

Ceea ce mă deranjează, este furia prost direcționată a surorii mele. Skylar a țipat la mine întreaga săptămână. Ba că nu vreau să mă duc cu ea la cumpărături, ba că mă țin prea mult după ea, ba că nu vreau să îi plătesc mâncarea, ba că retardații de la liceu se țin departe de ea pentru că se tem de mine. Și-a găsit o mulțime de scuze ca să țipe la mine și jur că n-am făcut nimic. E doar furioasă. Și atât. Doar că nu înțeleg de ce e furioasă pe mine. Eu n-am făcut nimic altceva decât să o ajut.

Nu fac nimic altceva decât să o ajut.

— Câțiva, mint în cele din urmă.

Nu cred că doamna Welch o să considere prea sănătos ce fac eu. Mă abțin cu greu să nu râd. Pot să îmi imaginez expresia ei de nedumerire dacă i-aș spune că de fapt nu am vorbit deloc la școală de când am venit aici.

— Și cum te simți? De ce ești aici, Blake? continuă doamna Welch, ignorând expresia mea plictisită.

Mă privește câteva secunde pe deasupra ochelarilor, așteptând un răspuns. *Ca naiba* e un răspuns suficient de bun? Știm amândoi de ce mă aflui aici, dar tot insistă să își bată gura degeaba. Îi fac semn spre dosarul care îl are în față și pe care l-a răsfoit de atât de multe ori încât începe să se îndoiaie pe la colțuri.

Zâmbește înțelegător și fals. Urăsc oamenii care zâmbesc înțelegător și fals.

— Aici scrie de ce ai ajuns la ore de consiliere, spune în cele din urmă pe un ton meditativ. L-ai bătut pe un coleg de-al tău de liceu până l-ai lăsat inconștient, îmi reamintește, de parcă aș putea să uit. Dar nu scrie cum te simți în legătură cu ce ai făcut.

Îmi arcuiesc o sprânceană și încep să învârt bricheta între degete.

Răspunsul la asta nu e *ca naiba*. Realitatea e că nu simt mai nimic în legătură cu asta, ceea ce probabil nu e un răspuns pe

placul ei. Ceea ce probabil e grav. Aș putea să o mint și să îi spun cât de tare mă macină regretele, pentru că pare ușor de fraierit, dar nu îmi pasă suficient de tare încât să mă obosesc să o mint.

— Dumneavoastră cum credeți că mă simt? o întreb, încercând să mai trag puțin de timp până când voi reuși să găsesc un răspuns care să nu fie *ca naiba*.

Își sprijină bărbia în pumn. Pare să se gândească la întrebarea mea.

— Vinovat, zice ceea ce oricum așteptam să spună. Ar trebui să îți pară rău.

Nu îmi pare. Dacă mai vorbește mult o să încep să cred că a făcut schimb de replici cu tata, pentru că exact asta mi-a spus și el de nenumărate ori. Ar trebui să mă simt vinovat pentru că am făcut ceea ce trebuia să fac. Nu găsesc logica, oricât m-aș strădui.

— Consiliera de la centrul de corecție era de aceeași părere.

O dau din lac în puț, evitând să îi spun cum mă simt. Ce nici ea, nici vechea mea consilieră și nici măcar tata nu știu, e că nu am luat-o razna pur și simplu. Tata crede că eram beat, dar eram la fel de lucid cum sunt și acum. Nu am înnebunit din senin și nici nu l-am bătut pe Rix până aproape l-am omorât, fără motiv.

Am fost destul de motivat, iar adevărul îl știu doar eu, sora mea și Rix. Adevăr care oricum nu are importanță acum, pentru că am plătit pentru ce am făcut. Mi-am petrecut întreaga vară într-un centru de corecție pentru minori, m-am ales cu cazier și încă mai merg la sfârșitul săptămânii la consiliere. Și toate astea, pentru ca sora mea să o ia de la capăt într-un alt oraș și să își bătăie picioarele goale prin fața celor din echipa de fotbal.

Reamintește-ți pentru ce ești aici, mă sfătuiesc.

Chiar așa. Pentru ce naiba sunt aici? Skylar evident nu a învățat nimic din experiența trecută, iar eu sunt singurul care e chinuit de tata și de consilieri care îmi zâmbesc înțeleghător, semn că ei știu exact prin ce trec eu acum.

Dacă ar exista o metodă prin care să nu mai vorbesc deloc, aș face-o. Poate dacă mi-aș tăia limba?

— Câte ore de consiliere mai am?

Încep să îmi pierd răbdarea. Căldura de afară mă năucește de cap, în birou miroase a naftalină și parfum ieftin și încep să mi se adune broboane de sudoare pe frunte. Bat nerăbdător din picior.

Tata crede că asta e șansa mea să o iau de la capăt. Șansa surorii mele să o ia de la capăt. Iar în timp ce ea se comportă ca un copil imatur și încăpățânat și face tot ce îi trece prin cap, inclusiv părăsirea casei cu niște chestii pe ea care cu greu pot fi numite haine, eu trebuie să ascund cine sunt. Trebuie să mă comport frumos, să îmi stăpânesc temperamentul și să îmi ascund tatuajele, pentru că tata e de părere că e mai bine ca lumea să mă vadă ca pe un băiat bun. Și merge bine, n-am ce spune. Poate că nu mi-a văzut nimeni tatuajele până acum, dar dacă mai stau mult în birou, o să îmi dau geaca jos. Iar în ceea ce privește comportatul frumos, doar pentru că am decis să nu interacționez cu nimeni, asta nu înseamnă că nu am vrut să mă iau de câțiva idioți.

Oricum liceul e plin de cretini, iar singurii oameni care arată ca genul cu care m-aș deranja să vorbesc, par nici să nu se înțeleagă între ei. I-am văzut o singură dată, când m-am dus în sala de mese, neavând ce altceva să fac cu timpul meu liber. Doi tipi și două tipe. Una dintre tipe mi-a atras atenția în timp ce stăteam la rând, iar ea era în fața mea. Înaltă, blondă, cu picioare... Nu, nu mă gândesc la asta. S-a așezat la masă cu o brunetă și încă doi tipi, dintre care unul tatuat și cu o atitudine care mi-a dat de înțeles că e gata în orice moment de o încăierare. Nici eu nu mă dau înapoi dacă e vorba de așa ceva, deși tata speră ca nouă mea variantă să o facă.

— Cred că până la Crăciun o să terminăm, o aud ca prin vis pe doamna Welch, pentru că mintea mi-e departe, la blondă.

Ar cam fi cazul să nu mă gândesc la ea, pentru că după viteza cu care a pornit pe urmele tatuatului, aș zice că e ceva între ei. Și chiar dacă nu e, eu am de gând să nu vorbesc cu nimeni.

E complicat să convingi o tipă să iasă cu tine chiar și atunci când vorbești, ca să nu mai zic dacă ar trebui să folosești doar limbajul semnelor.

— Ne vedem săptămâna viitoare? mă întreabă doamna Welch după ceva timp.

Încuviințez, dându-mi seama că în tot timpul ăsta ea a vorbit, iar eu habar n-am ce a spus. Îmi iau casca și ies. Aerul proaspăt mă izbește din plin, făcându-mă să îmi doresc să respir din ce în ce mai mult. În timp ce mă îndrept spre motocicletă, telefonul începe să vibreze. Îl scot din buzunarul de la spate al blugilor și răspund în reluare, deloc încântat să vorbesc cu Skylar.

— Bună, Blake, îmi spune pe ton mieros.

Cu siguranță are nevoie de ceva.

— Ce vrei? îmi înăbuș un căscat.

— Ești ocupat?

— Da, îi răspund sec.

Nu o mint în totalitate. Presupun că dacă voi găsi ceva care să mă țină ocupat de acum încolo, înseamnă că sunt ocupat.

— Nu poți să vii să mă iei?

— De unde?

Îmi mușc limba, distrugând cuvintele care și-au făcut drum spre vârful ei.

— De la Hailey. L-am sunat pe unchiul, dar a spus că nu poate să vină decât peste o oră și chiar vreau să plec. Hailey se ceartă cu sora ei și mă simt în plus.

Habar n-am cine e Hailey. Pot doar să presupun că e blonda insuportabilă cu care își petrece sora mea timpul la școală.

— E ultima dată când te mai car, o avertizez.

Mormăie niște cuvinte indescifrabile, apoi îmi explică unde trebuie să ajung. Îmi pun casca și mă urc pe motor, bucuros că am scăpat de doamna Welch și de mirosul de naftalină. Cinci minute mai târziu, opresc în fața unei case cu două etaje, de un crem ușor decolorat. Îmi îngustează ochii ca să citesc numărul, apoi, convins că am ajuns unde trebuie, aștept. Ar fi total inutil să o sun pe Skylar și să o rog să se grăbească. Doar m-ar face să aștept și mai mult. Studiez gazonul tuns din față, număr bucățile de pavaj de pe aleea scurtă care pornește din vârful bocancilor mei și care se oprește în dreptul scării, apoi scot bricheta și o învârt între degete.

Ușa se deschide brusc. Îmi ridic privirea, luat prin surprindere de țipetele care se aud.

— Unde pleci?